

Чекають вечора люди, схожі на равликів

Сергій Жадан

Чекають вечора люди, схожі на равликів,
так гірко сплять на вокзалах, так глибоко.
Ламана лінія кордону, мов соснова гілка.
Дорога важка, коли несеш на спині свій дім і своє
минуле.

Вперті равлики беззахисної Європи.
Жінки, що залишили вдома чисту постільну
білизну.
Діти, що не відпускають материнську руку,
як прищеплені до яблуні гілки не відпускають
теплій стовбур.

Ми потребуємо дива, потребуємо льодяників надії,
дотиків радості, променів, що пробивають темряву.
Що ти візьмеш, малий равлику, вибираючись із
згорілого дому?
Насамперед віру в те, що ти сюди неодмінно
повернешся.

Упокорений час шаленців і втікачів.
Запекла віра тих, хто зійшов на вокзалі вигнання.
Завжди пам'ятати розташування меблів у
батьківському домі.
Ховати в кишені ключі, як засушену квітку.

Ось ця дорога – нині позначена безголоссям,
ночівлі ці – подорожні, поміж дощем і тишею.
Будьте мужніми, равлики, будьте гідними цієї
мандрівки,
ви – позбавлені дому, проте не позбавлені серця.